

hed, jeg her taler om. Den Mand eller Kvinde, der ofrer sig for det Arbejde maa sige til sig selv: Du kan ikke personligt opnaa noget ved det, men du kan opnaa, at du, naar du en Gang er færdig med det Arbejde, kan se tilbage med Tilfredshed paa, at det, du har gjort, har været til Gavn for mange andre Mennesker. Saadan tror jeg det gaar med alle os, der sidder her. Vi har sikkert ikke taget imod Valg til Rigsdagen for at varetage vore egne Interesser; noget saadant kan jo slet ikke tænkes, og det vil aldrig komme til at foreligge. Nej, vi sidder her som Repræsentanter for saa og saa mange Tusind Mennesker, der har givet os deres Stemmer, for at vi kan varetage deres Interesser.

Men nu har Regeringen i Rigsdagen forelagt et Lovforslag, hvorefter Takken til den Mand eller Kvinde, der i Spidsen for en faglig Organisation foretager noget, som er nødvendigt i Henhold til de Overenskomster og Forpligtelser, som Organisationen har indgaaet, skal være, at han eller hun kan blive straffet. Det staar der jo udtrykkelig i Forslaget vedrørende — som det saa smukt hedder — Erhvervsfriheden, man kan straffes med indtil 100 000 Kr. i Bøde. Jeg kan forsikre den højtærede Regering om, at der er ingen Fagforeningsfolk, der løber omkring med 100 000 Kr. i Lommen. Saa er der tilbage det andet Trin: Fængsel. Nu er jeg kommet til en om ikke høj Alder, saa dog alligevel en Alder, i hvilken jeg ikke bryder mig om at spærres inde i et Fængsel, for saa vidt jeg kan blive fri for det, men det kunde tænkes, at jeg i den Stilling, hvori jeg staar, kunde blive ramt af en saadan Straf, hvis denne Lov blev vedtaget, saavel som enhver anden af de Mennesker, der beskæftiger sig med denne meget omfattende og gode Virksomhed. Skulde jeg blive ramt deraf, vil jeg henstille til den højtærede Regering, at jeg i alt Fald faar Lov til at sidde i Hjørring Fængsel, for jeg har faaet at vide, at i Hjørring er der rigtig godt at være, og naturligvis faar man saa ogsaa eftergivet en Del af Straffen. maaske de to Trediedele, og faar Lov til at faa privat Pleje. Hvis Lovforslaget skal opfattes paa den Maade, bliver det alligevel i nogen Maade humant. Men jeg vil gøre Regeringen opmærksom paa, at Gennemførelsen af et saadant Lovforslag her i vort Land alligevel ikke er passende efter det kolossale og gode Arbejde, som er udført af de Mennesker, der har ofret hele deres Livsgerning herpaa.

Saa har man sagt, at det er Lønnin-

gerne, der er alt for høje, det er Lønningerne, som bevirker, at vore Varer bliver for dyre. Nu er det jo oplyst fra anden Side, at det ikke er rigtigt. Jeg skal da blot fastslaa, hvad Lønningerne er i Øjeblikket, og hvad de var f. Eks. i 1914, for derved at paavise, at ogsaa denne Paastand er urigtig i allerhøjeste Grad. I 1914 var her i København Gennemsnitslønnen for faglærte Arbejdere 66 Ø., for ufaglærte 61 og for Kvinder 33, og samme Aar var Timelønnen i Provinserne for faglærte 54,8, for ufaglærte 40,8 og for Kvinder 25,7 Ø. Vi er saa heldige at have Statistik med Hensyn til et stort Antal Industri- og Haandværksarbejderen Løn i 1926, medens vi ellers ikke har en saadan Statistik. De Tal, jeg her skal nævne, er nøjagtige eller saa godt som nøjagtige. Og saa vel Arbejdsgivernes Centralorganisation som Arbejdernes, de samvirkende Fagforbund, er kommet til samme Resultat, hvad disse Timelønningstal angaar. I det sidste Aar var Gennemsnitslønnen for faglærte Arbejdere i København 171,5, for ufaglærte 135,5 og for Kvinder 85,4 Ø. I Provinserne var Gennemsnitstimelønnen for faglærte 135,9, for ufaglærte 117,9 og for Kvinder 75,5. Gennemsnitstimelønnen for samtlige Arbejdere var i 1914 50 Ø. og i 1926 127,6. Det vil sige, at i Løbet af alle disse Aar er Gennemsnitstimelønnen kun forhøjet med 77 Ø. Nu er det jo ganske givet, at selv om vi ikke havde haft Verdenskrigen, selv om vi ikke havde gennemlevet de Kriser, som skyldes helt andre Kræfter end de i vort Samfund virkende, kan ingen tro, at de organiserede faglærte Arbejdere vilde være blevet staaende paa det Løntrin, hvorpaa de stod i 1914. Nej, ganske naturligt vilde de have søgt at hæve deres Lønninger, saa at de var kommet til at leve et nogenlunde anstændigt Liv, thi det er jo ethvert Menneskes Stræben. Arbejderklassen har kun sin Arbejdskraft at sælge. Der er ikke Spekulation, de kan ikke tænke paa at tjene Penge paa andre Maader. De har kun det at stole paa at skaffe sig sine Livsfornødenheder ved Hjælp af deres Arbejdskraft.

Man har ogsaa mange Gange talt om Pristallet. Det forekommer mig, at dette Pristal aldrig har virket retfærdigt. At vi i sin Tid var nødt til at have det, fordi Prisforholdene forandrede sig med blot 2 eller 3 Maaneders Mellemløb, er en anden Sag; men senere at bygge noget paa dette forekommer mig ikke retfærdigt, og jeg synes, at Arbejderklassen har maattet lide ganske kolossalt